

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Ansvarligt personligt Statsstyre : Faglige Korporationer : Udgivet til Brug for Ledere af Skolingskursus

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

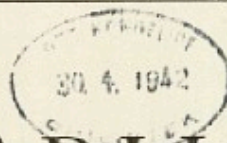
Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

2 N 5 A T 19428

PUNKT 6: Vi bekæmper den marxistiske Klasse-
deling af vort Folk og betragter Folket som en na-
tional, organisk Helhed. Derfor bekæmper vi den
parlamentariske Statsform, som vi vil erstatte med det
personlige, ansvarlige Statsstyre med de faglige Kor-
porationer og Institutioner som raadgivende Grundlag.

ANSVARLIGT PERSONLIGT STATSSTYRE

FAGLIGE KORPORATIONER

*Udgivet til Brug for
Ledere af Skolingskursus*

Faint, mirrored text from the reverse side of the page, including the words "AN SVAR", "PERSONLIG", "STATSBURE", and "FACITTE FORFOLMNING".

TRINITATISTRYKKERICT, KÖB. 1830

Vi bekæmper den marxistiske Klassesdeling af vort Folk og betragter Folket som en national, organisk Helhed. Derfor bekæmper vi den parlamentariske Statsform, som vi vil erstatte med det personlige, ansvarlige Statsstyre med de faglige Korporationer og Institutioner som raadgivende Grundlag.

Den marxistiske Livsanskuelse, om man kan kalde den for en Livsanskuelse er et Spørgsmaal, al den Tid den forekommer mig en Anskuelse paa Død og Fordærv, — blev, som vi alle véd, grundlagt af Rabbinersønnen, Karl Mardochai Marx. Med denne Lære i Haanden nærmede Jøden sig Arbejderen under Udseende af, at han har dyb Medlidenhed med Arbejderen grundet paa de daarlige Kaar, han lever under, og gør ham opmærksom paa hans umulige Fremtid.

Jøden sætter sig vel ind i alle Arbejderens virkelige daarlige Kaar og vækker i ham en Længsel efter Forandring.

Alt sammen saare godt. Men paa samme Tid opægger han med forbløffende Dygtighed og Klogskab den virkelige, dybe Retfærdighedsfølelse, der er karakteristisk for Folk af den ariske Race, til et ubændigt Had mod alle bedre stillede Medskabninger og giver derved den sociale Kamp et Særpræg: Han, Jøden, grundlægger i Folket den marxistiske Lære.

Under denne sociale Maske skjuler sig de mest djævelske Hensigter. Ved denne Læres kategoriske Afvisning af Personligheden og derigennem af Nationen, og hvad denne rummer af racemæssig Værdi, tilintetgør denne Lære det elementære

Grundlag for hele den menneskelige Kultur, som netop er afhængig af disse Faktorer.

Dette er den sande indre Kærne af den marxistiske Verdensanskuelse, forsaavidt man kan benævne dette Foster af en forbryderisk Hjerne saaledes. Med Tilintetgørelsen af Personligheden og Racen falder den væsentlige Hindring for den underlødiges, d. v. s. Jødens Herredømme.

Denne Læres Betydning ligger netop i det økonomiske og politiske Vanvid. Dette afholder nemlig alle virkelige intelligente Mennesker fra at stille sig i dens Tjeneste, medens de aandeligt mindre virksomme og økonomisk daarligt uddannede med flyvende Faner strømmer til.

Den fornødne Intelligens til Bevægelsen — thi ogsaa denne Bevægelse behøver Intelligens for at bestaa — »ofrer« Jøden af sine egne Rækker.

Tilsyneladende stræber denne Lære altsaa efter at forbedre Arbejdernes Situation, men i Virkeligheden stræber den henimod at gøre alle ikke-jødiske Folk til Trælle og derigennem ødelægge dem.

Hvad Frimureriet har lagt Grunden til indenfor de saakaldte Intelligenskredse i Retning af almindelig pacifistisk Lammelse af den nationale Selvopholdelsesdrift, bliver gennem den stadig store jødiske Presse udbredt til den store Masse, fremfor alt til Borgerstanden. Til disse to nedbrydende Vaaben slutter sig nu det tredje og langt frygteligste, den raa Magts Organisation. Marxisme skal som Angrebs- og Stormkolonne fuldføre det Sammenbrud, som de to første Vaaben har forberedt gennem deres underminerende Arbejde.

Dermed fuldbyrdes et i Sandhed mesterligt Sammenspil, saa at man virkelig ikke behøver at undre sig over, at netop de Institutioner maa give op, der altid har yndet at fremstille sig selv som Bærere af den mere og mere sagnagtige Statsautoritet.

I vor højere og højeste Embedsstand har Jøden til enhver Tid, bortset fra ganske faa Undtagelser, fundet det villigste Redskab til at fremme sit Ødelæggesarbejde.

Krybende Underdanighed opefter og arrogant Hovmod nedefter karakteriserer denne Stand.

Ved at skabe Kaos i Samfundet kan Jøden udbrede sin Magt. Den marxistiske Lære er hertil hans fornemste Vaaben, thi ved Hjælp af dette organiserer han Klassekampen, deler Folket i Klasser og lærer dem udødeligt Had til hinanden, og i de kaotiske Tilstande, der opstaar under alles Kamp mod alle, bevæger Jøden sig aaleglat og konstaterer med slet skjult Glæde den ariske Races indbyrdes Kamp, dens Kulturs Nederlag, dens Undergang.

Vi bekæmper derfor denne marxistiske Klassesdeling af vort Folk, idet vi ser en alvorlig Fare for Folkets Bestaaen og Trivsel ved en yderligere Uddybning af Klasseforskelle.

Med Kravet i vort Punkt 2: »Vi kræver Retten til Arbejde sikret. Vi bekæmper Udbytning af det producerende Folk. Lønnen for Produktion og Arbejde skal tilfalde den arbejdsmæssige Indsats« i Hænde, har vi den allerbedste Forudsætning for praktisk at bekæmpe Klassesdelingen.

Vi vil ogsaa moralsk bekæmpe denne Klassesdeling. Vi vil lære vort Folk, vi vil fra Barnsben lære vore Unge, at Helhedens Vel gaar forud for den enkeltes. Vi vil gennem det i Arbejds- og Soldatertjeneste udviklede og gennemprøvede Kammeratskab borteliminere enhver Klassebevidsthed.

Vi vil lære vort Folk at tænke nationalt i Stedet for internationalt. Vi vil lære vort Folk at betragte sig selv som een stor Slægt, som en national og organisk Helhed. Den enkelte maa lære Kærlighed til sit Folk og lære at værdsætte den dybe menneskelige Tilfredsstillelse, der ligger i at yde et Offer.

Ved at uddybe Offervilje, Kærlighed til eget Folk, national og social Disciplin, Trofasthed mod vor egen Stamme, vil

vi moralsk kunne bekæmpe den Klassesdeling, som vort Folk under jødisk-marxistisk Paavirkning har været Genstand for.

I Stedet for at Folket trækker til hver sin Side til Jødernes Fordel, vil vi lære vort Folk at trække til samme Side, til egen Fordel.

Og som et vigtigt Led i vore Bestræbelser for at udslette Klassesdeling og dermed Klassekamp i vort Folk, bekæmper vi ogsaa den parlamentariske Statsform.

Lad os se lidt paa vor parlamentariske Indretning, den danske Rigsdag. Jeg vil henstille til Jer, at I ved Lejlighed overværer et Folketingsmøde, overværer dette Skuespil, der i sin Latterlighed nærmer sig det groteske. En snakkende, gestikulerende Masse Mennesker, der, til Trods for een Taler paa Talerstolen, alle optraadte som Talere indbyrdes, samt naar Snakken blev for høj, den venlige, harmløse, gamle Onkel, der gør forgæves Forsøg paa at oprette Husets Orden og Værdighed ved heftigt at ringe med en Klokke. Eller et andet Billede:

Een Taler, der taler for — Rigsdagsstenograferne, evt. med 5—6 Medlemmer som Paahørere. Eller en halvfuld Folketingsal, hvor for Eks. een er ifærd med at læse Familie-Journalen, nogle andre forskellige Aviser, nogle skriver, andre er paa Tur, ligesom i Lanciers, for at aflægge Besøg hos Medlemmer af andre Partier, i Vindueskarmen Alfader selv, underholdende sig med et tilfældigt Medlem, — alt imedens Taleren paa Talerstolen forelægger sine mere eller mindre aandfulde Produkter. Naar saa Afstemningstimen kommer, og Signalet gives, aabnes der Døre, og en sand Færdsel begynder. Som Rotter kommer de af alle mulige Døre og fra alle Sider, løber til hinanden, løber fra hinanden, og sætter sig omsider parate til at afgive deres Stemmer, dog ikke under det Indtryk, som Taleren har efterladt hos dem, men paa Grund af interne Partibestemmelser.

Har I et Stykke Tid besøgt den danske Rigsdag, vil I faa

et uudsletteligt Billede af Parlamentarikerne, og ganske af sig selv vil I stille Jer det Spørgsmaal: Hvor skal Ansvar for alle disse Beslutninger placeres?

Rigsdagen tager Beslutning om dette eller hint, og der er ikke een af d'Herrer Folketingsmænd, der har Ansvar, som vil kunne kræves til Regnskab for en vedtagen Beslutning, der viser sig at være til Skade for Land og Folk. Man kan ikke kalde det at paatage sig et Ansvar, naar en skyldig Regering efter et Sammenbrud uden Lige træder tilbage, at en Regeringskoalition forandres, ja, at Rigsdagen for Eks. bliver opløst.

Kan et vaklende Flertal af Mennesker overhovedet nogensinde gøres ansvarlige? Er Tanken om Ansvar nødvendigvis ikke knyttet til Personen? Er det praktisk muligt at paalægge en ledende Statsmand det Ansvar for Handlinger, der skyldes en Menneskemængdes Vilje og Velvilje?

Er det en ledende Statsmands Opgave at undfange den skabende Idé eller Plan, eller er det hans Opgave at faa Hoben til at indse det geniale i hans Plan og derefter tigge sig til dens Bifald?

Er en Førers Udygtighed bevist, naar det ikke lykkes hans Idéer at vinde Flertallet i en tilfældig sammentrommet Hob?

Har nogensinde den store Hob overhovedet forstaaet en Idé, inden denne Idés gode Resultat udraabte dens Storhed?

Er enhver genial Bedrift her paa Jorden ikke Geniets synlige Protest overfor Massens Træghed?

Tror man, at Fremskridtet her i Verden stammer fra Flertallets Hjerne og ikke fra enkelte Hoveder?

Jo mere den politiske Fører trækker sig tilbage fra politisk Virksomhed, der for Størstedelen ikke bestaar i skabende Arbejde, men i at tinge og handle om Flertallets Gunst, des mere vil denne Virksomhed tiltale og altsaa ogsaa tiltrække den ringe Begavelse.

Jo mere mikroskopisk en saadan politisk Studeprangers Aand og Evner er, jo klarere han selv ser sit eget Jægs Ynke-

lighed, des mere vil han prise et System, der aldeles ikke forlanger Kæmpens Kraft og Genialitet af ham, men tager til Takke med en Sognefogeds Fiffighed, ja, hellere ser den Slags Klogskab end Perikles Visdom.

Og saa behøver en saadan Nar aldrig at plage sig med Ansvar for sit Virke. Han er fritaget for denne Bekymring alene af den Grund, at han jo nøjagtig véd, at hans Fald forlængst staar skrevet i Stjernerne, hvordan Resultatet af hans Statmands-Kludren end bliver. En skønne Dag bliver han nødt til at vige Pladsen for en anden ligesaa »stor« Aand.

Thi det er et Tegn paa Forfald, at Antallet af store Statsmænd vokser i samme Forhold, som Maalestocken for den enkelte Statsmand skrumper ind. Med den voksende Afhængighed af parlamentarisk Flertal maa den stadig blive mindre, da de store Aander vil undslaa sig ved at være Dumrianernes og Sludrehovedernes Nikkedukker. Omvendt hader Repræsentanterne for Flertallet, det vil altsaa sige for Dumheden, intet saa inderligt som den overlegne Hjerne.

Det er altid en beroligende Følelse for saadan en Samling Byraadsmedlemmer i Pærekøbing at vide, at der i Spidsen for dem staar en Fører, hvis Klogskab svarer til deres egen.

Paa den Maade faar jo enhver den Glæde fra Tid til anden at lade sit Vid spille, — for naar Per kan agere Mester, hvorfor saa ikke ogsaa Poul. Betragt engang saadan en politisk Bandit, hvor omhyggeligt han tiltigger sig Flertallets Samtykke til ethvert Foretagende for derved at sikre sig de nødvendige Medskyldige, som han til enhver Tid kan læsse Ansvar over paa.

Dette er imidlertid en af Hovedgrundene til, at en saadan politisk Virksomhed maa være en anstændig og derfor ogsaa modig Mand modbydelig og forhadet, mens den tiltrækker alle usle Karakterer, og *den*, der ikke personligt vil tage Ansvar for sine Handlinger, men søger Dækning, er en fejg

Hund. Men saasnart Nationens Førere bestaar af den Slags Svæklinge, vil det i Løbet af kort Tid hævne sig grusomt.

Og hermed er vi naaet frem til Meningen med det hele, med den oprindelige Hensigt med Parlamentarismen. Det er ikke Parlamentarismens Formaal at skabe en kompetent Samling af ledende Statsmænd, men derimod en Samling af aandelige Undermaalere, der helst skal være nogenlunde godt skaaret for Tungebaandet. Paa denne Maade kan der drives Partipolitik, og derved kan *den*, der virkelig trækker i Traadene, holde sig uset og skjult i Baggrunden og som Følge deraf aldrig risikere at blive stillet til Ansvar. Parlamentarisme er dermed ogsaa blevet et Vaaben i Hænde paa Juda, der sin Natur tro maa unddrage sig Dagslyset, nu og i al Fremtid. Kun Jøden kan lovprise en Institution, der er ligesaa raadden og forløjet som han selv. Haand i Haand med Marxismen der i Jødens Haand er en Trusel mod vort Liv.

Derfor kalder vi til Kamp mod saavel den marxistiske Klassedeling som mod den parlamentariske Statsform, som vi vil erstatte med det personligt ansvarlige Statsstyre.

Lad os se paa, hvad det er, vi vil sætte i Stedet, thi vi har nu fastslaaet det utaalelige og dødsensfarlige i det bestaaende.

Vor Bevægelse er ifølge sit Væsen og indre Organisation antiparlamentarisk, d. v. s. vi afviser baade i Almindelighed og i sin egen indre Opbygning Majoritetsafgørelsens Princip, hvorved Føreren kun bliver degraderet til kun at udføre andres Vilje og Mening. Vor Bevægelse fordrer i stort som smaat det ubetingede Førerautoritets Princip, parret med det højeste Ansvar.

De praktiske Konsekvenser af denne Grundsætning indenfor vort Parti, Konsekvenser, som vi ogsaa i Fremtiden vil overføre paa det kommende Statsstyre, er følgende: Lederen af en Lokalgruppe bliver indsat af Føreren for den nærmeste

højere Gruppe, han er altsaa den ansvarlige Leder af Lokalgruppen. Der findes ikke Afstemnings- eller lignende Udvalg, men kun Arbejdsudvalg. Den ansvarlige Leder inddeler Arbejdet. Det samme Princip gælder for den nærmeste højere Gruppe og saaledes fremdeles og opefter. Føreren bliver altid indsat ovenfra og samtidig udstyret med uindskrænket Fuldmagt og Autoritet. Partiføreren er den eneste Fører for Bevægelsen. Alle Partiinstanser staar under ham og ikke omvendt. Han bestemmer og bærer derfor ogsaa Ansvaret paa sine Skuldre. Den, der vil være Fører, bærer ogsaa det største og tungeste Ansvar samtidig med at have den højeste uindskrænkede Myndighed.

Den, der ikke er i Stand til dette eller for fejg til at bære Følgerne af sine Handlinger, duer ikke til at være Fører. Helten alene er kaldet hertil. Menneskehedens Fremskridt og Kultur er ikke et Produkt af Majoriteten, men beror udelukkende paa Personlighedens Genialitet og Energi. Det er en af Forudsætningerne for at kunne genvinde vort Lands Selvstændighed og Magt, at den Slags Personligheder fremelskes og kommer til deres Ret. Herigennem er vort Parti antiparlamentarisk, selv naar vi deltager i en parlamentarisk Institution som Rigsdagen, er det kun i det Øjemed at tilintetgøre og fjerne denne Indretning, hvori vi kun ser et af Menneskehedens værste Forfaldstegn.

Som Partiet er opbygget med personligt ansvarligt Styre, vil vi ogsaa opbygge Staten med det personlige og ansvarlige Statsstyre. Som raadgivende Institutioner for dette Statsstyre skal de faglige Korporationer og Institutioner virke.

Man faar herved følgende Billede: Den nationale Stat har ikke nogen Repræsentation, der tager nogen som helst Beslutning ved Majoritet, men kun raadgivende Korporationer, som staar ved Førerens Side og bliver sat i Arbejde af ham, saaledes at de efter Behov selv igen kan overtage et ubetinget

Ansvar paa visse Omraader ligesom Føreren eller Lederen af Korporationen i det store og hele selv har.

Den national-socialistiske Stat taaler principielt ikke, at man i Spørgsmaal, der drejer sig om særlige, for Eks. økonomiske Interesser, spørger Mennesker til Raads, der hverken paa Grundlag af deres Opdragelse eller Virksomhed forstaar noget af Sagen.

Den inddeler derfor fra Begyndelsen sin Organisation i politiske og erhvervsmæssige Institutioner og Korporationer. Der foretages aldrig nogen Afstemning hverken i politiske Institutioner eller i erhvervsmæssige Korporationer. Det er Arbejdsinstanser og ikke Afstemningsmaskiner. Det enkelte Medlem har en raadgivende Stemme, men aldrig en bestemmende. Denne tilkommer den til enhver Tid ansvarlige Fører og Leder. Dette Princip, ubetinget at forbinde absolut Ansvarlighed med absolut Autoritet, vil lidt efter lidt opelske en udsøgt Samling af Førere, som vilde være ganske utænkkelig i den ansvarløse Parlamentarismes Tidsalder.

Erhvervslivet opdeles videre i de enkelte faglige Korporationer, saaledes at for Eks. alle Murerarbejdsmænd, alle Murere og alle Murermestre staar samlet i samme Korporation, og ikke som nu i dels Arbejdsmændenes, dels Murerne Fagforening og dels i Arbejdsgiverforeningen, alle bekæmpende hinanden, endskønt de alle er Repræsentanter for det samme Fag, det samme Erhverv, og altsaa fornuftsmæssigt burde samarbejde til fælles bedste.

Den korporative Idés Gennemførelse betyder Klassekampens Afskaffelse, idet man udelukker de nuværende mod hinanden staaende Klasseorganisationer og ikke tillader, at Arbejdere og Arbejdsgivere lammer hele Samfundet, fordi de muligt ikke kan enes om en Tarif.

Saadanne Sager maa afgøres ved Voldgift eller Retskendelse, idet Organisationsformen bliver den, at alle, der er

knyttet til samme Bedrift, samles i Bedriftsorganisationen uden Hensyn til hvilken Stilling vedkommende indtager i Bedriften.

Der udpeges Tillidsmænd for Arbejderne, under særlige Forhold een Tillidsmand for hver Gruppe eller Afdeling af Arbejdere i Bedriften; denne Tillidsmand har Paataleret overfor eventuelle Misbrug eller Uoverensstemmelser. Han forhandler med Bedriftsledelsen (eller det omvendte kan være Tilfældet); kan Parterne ikke opnaa Enighed, maa en Voldgiftsret eller maaske den ordinære Domstol træde til og afsige Kendelse.

Tanken om en saadan Afgørelse kan næppe forskrække nogen, idet man jo efterhaanden gennemfører den i Praksis fra Magtstatens Side, hvor man gennem Forbud mod Strejker og Lock'outer og gemene Rigsdagsvedtagelser af de Overenskomster, Parterne ikke kan enes om, jo allerede har frataget Fagorganisationerne deres »Frihed« (saakaldte) og den hellige ukrænkelige Strejkeret. Den korporative Idé vil jo netop, i Modsætning til det parlamentariske System, give de enkelte Erhverv, uanset deres Størrelse og Betydning, Ret til indenfor deres naturligt afgrænsede Rammer at løse Erhvervets Problemer til Gavn for Helheden og til Glæde for alle Erhvervets Udøvere, ikke mindst for Erhvervets Lønarbejdere.

I den korporative Stat dannes der et Erhvervsraad, hvori alle Erhvervsinteresser samles. Alle korporative Organisationer har Selvforvaltnings- og Lovbestemmelsesret indenfor deres Omraade, men staar selvfølgelig under Statens Overhøjhed. De har dog en afgørende Indflydelse paa Erhvervslivets Lovgivning og skal indgive Lovforslag til Regeringen eller godkende de Love, som Regeringen udsteder for Erhvervslivet.

Da den national-socialistiske Stat ikke kun er korporativ, men national og social, saa maa Staten have Overhøjhedsretten over Erhvervene selv om disse maa være en Del af Staten, naar de skal have Lovgivningsret.

Enhver Stand maa selvfølgelig deles forskelligt efter dens særegne Natur, men hele Systemet maa bestaa af Sammenlutninger af ligestillede indenfor de bestemte Rammer, og der kan ikke bestaa flere Organisationer med samme Formaal og Rettigheder, saa de eventuelt kunde komme til at konkurrere indbyrdes.

Enhver arbejdende Statsborger maa være Medlem af den Korporation, thi alle skal have Ret og Pligt til at deltage i Statslivet, og Erhvervslovgivningen skal ikke være forbeholdt visse Erhverv, men *enhver*, der udfører et Arbejde, skal have Adgang til overfor Staten at sikre sit Arbejdes Interesser. Han vil gennem denne Styreform ogsaa have Mulighed for at kunne det, da han ikke, som under det parlamentariske System, bliver stillet overfor det latterlige Forhold, at han skal stemme om noget, som han i Grunden mangler alle Forudsætninger til at kunne stemme om.

Det er klart, at enhver, der beklæder en Stilling indenfor det korporative System, maa tilhøre den betræffende Stand og det betræffende Fag, og alle Stillinger indenfor Systemet maa være ulønnede Æresposter, selv om der kan anvendes lønnede Hjelpekræfter, der dog aldrig maa beklæde nogen officiel Stilling i Erhvervet.

Fagets Interesser skal altid varetages af Folk, der tilhører Faget, og som staar som Udøvere af Faget. Hvis Arbejdet antager større Udstrækning, end en Ærespost kan yde, maa der gennemføres en Arbejdsdeling, hvad der kun yderligere vil gavne Organisationen, der derved kan paaberaabe sig Hjælp af de Udvalg, som Ledelsen finder nødvendige.

Selvfølgelig gælder, som omtalt, national-socialistisk Førerprincip ogsaa for de korporative Organisationer, hvor Lederen faar de fulde Rettigheder til at lede og repræsentere Sammenlutningen og ikke skal træffe sine Dispositioner paa Grund af parlamentariske Afstemninger. Derfor faar Medlemmerne

alligevel Ret til at sige sin Mening og fremsætte deres egne Forslag, der ikke kan gøres ugyldige ved en Afstemning.

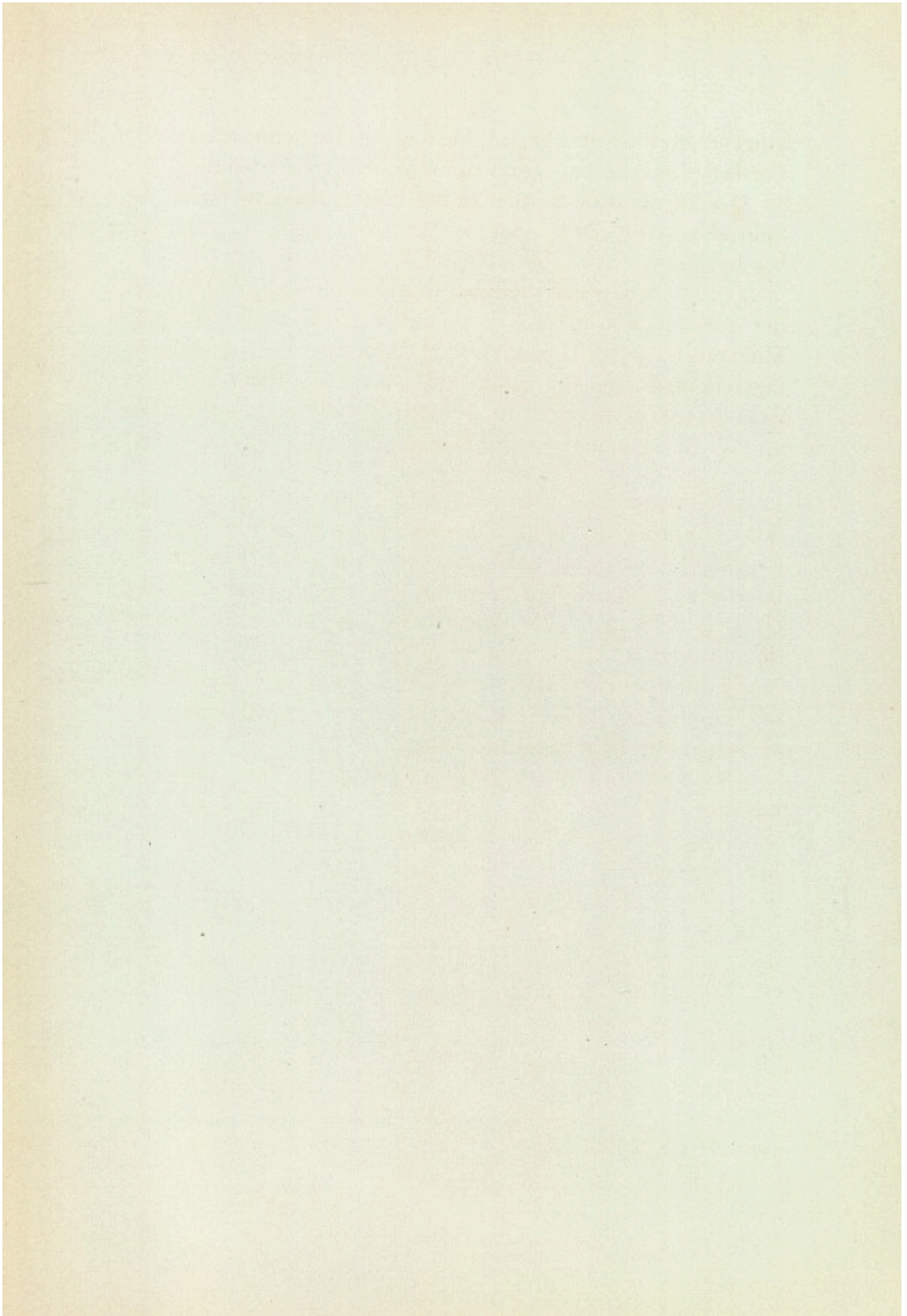
Det korporative System er det eneste, der kan fjerne den Splittelse i vort Folk, som det parlamentariske Klassesystem har bevirket.

Det vil ikke mindst bidrage til en Samling af de Faktorer, der gennem Klassepolitikken er blevet stillet i den skarpeste Modsætning til hinanden, nemlig Arbejdsgivere og Arbejdstagere indenfor samme Erhverv. Det er jo fuldkommen absurd, naar Landarbejderen tror, at hans Forhold kan bedres ved, at Gaardejeren bliver gjort fattig.

De Modsætninger, der er skabt i disse Forhold, kan dog ikke afskaffes ved nogle Lovparagraffer, men kun paa den naturlige Maade, at man tager den ydmygende Følelse fra Landarbejderen, at han er et Objekt for Erhvervspolitikken, og giver ham de fulde Rettigheder, som tilkommer enhver, der udfører et Arbejde indenfor Samfundet, tilbage.

Den korporative Statsidé er een af de Maader, som National-Socialismen angiver og kræver gennemført til Beskyttelse af den værdiskabende Produktion.

Den korporative Erhvervsorganisation vil ikke søge efter kunstige Veje, ad hvilke Erhvervslivet skal ledes, men den vil finde de Former, der er betinget af Erhvervslivets naturlige Struktur.

... dass die ...

... dass die ...

... dass die ...

... dass die ...

... dass die ...

... dass die ...

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk